

Martıların Verdiği Ders

Hasan BEŞER

Haziran'ın başındayız...

Eğitim öğretimin bitmesine az bir zaman kaldı...

Okulun bahçesindeki kuru otları, çalı çırpıyı topladık. Büyükçe bir kumul oluştu. Hizmetliler, “Bunları burada yakalım hocam!” dediler.

“Olmaz; binalara duman dolar! Çöp bidonlarının yanına taşıyın; belediye alır!” dedim.

Hizmetliler çöpleri okul bahçesinin dışına taşıdılar.

Sonra da kurumuş otları, çalı çırpıyı ateşe verdiler.

Güneşli bir gün.

Gökyüzü masmavi. Yüzünü yukarı kaldırdığında güneş gözlerini kamaştırıyor.

Tabiat bütün ihtişamıyla göz alıcı renklerini sergiliyor.

Beton ve asfalt dışında her yerden zümrüt yeşili fışkırıyor!

Kuşlar ötüyor, kelebekler uçuşuyor.

Öğretmen arkadaşarımdan biri avucunda kırmızı siyah benekleriyle bir uğur böceği getiriyor. Her beneğin bir yaş ifade ettiğini söylüyor...

Martılar çıglık çığığa uçuşuyorlar.

Yanan ateşin üstünde dönüp duruyorlar. Ateşe âşık pervane (kelebek) gibiler...

Öğretmenlerle okulun bahçesinde dolaşıyoruz.

Martıların üzerimizde ısrarla uçmaları Osman Bey'in dikkatini çekiyor.

“Arkadaşlar, talih kuşu başımızın üzerinde dolaşıyor! Başımıza bir şeyler konmadan içeri geçelim!” diye uyarıda bulunuyor.

Tam içeri geçecekken hizmetlilerin yanan ateşin yanına toplandıklarını, el kol hareketleriyle hararetili bir şekilde bir şeyler anlattıklarını fark ettim.

Biz de arkadaşlarla ateşin yanına gittik.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hocam, şurada uçmaya çalışan bir martı yavrusu ateşin üzerinden geçerken kanatları yandı! Zaten zar zor uçuyordu. Artık uçamıyor!”

“Yavruya ne oldu?”

“Fındıklığa doğru gitti! Her hâlde yaşamaz!”

Yavru martının kanatlarının yanması içimi acıttı. Hizmetlilere döndüm:

“Ben size otları yakmayın dedim! Siz ne yaptınız? Otlarla birlikte görünmeyen canlıları ve martı yavrusunu yaktınız!”

Hizmetliler kendilerini savundu.

“Böyle olacağını nereden bilelim hocam! Belediye de bu otları yakıyor! Biz de rüzgâr çıkıp etrafa savurmasın diye yaktık!”

Olan olmuştu bir kere. Yapabileceğimiz tek şey martı yavrusunu bularak tedavi ettirmektir.

Hizmetliler ve birkaç öğretmenle birlikte yavruyu aramaya koyulduk.

Sanki yer yarıldı da martı yavrusu yere girdi!

Gerçi diz boyu yeşillikler arasında küçük bir yavruyu bulmak da kolay değildi. Saman yığnında iğne arar gibi çaresiz dolaşıp durduk!

Netice alamayınca zavallı yavruyu aramaktan vazgeçip okula döndük.

Bahçeye girmeden martılar başımızın üstünde alçaktan uçmaya başladılar!

Hızla alçalıyor ve bizi tehdit eder gibi başımızın üstünden teğet geçiyorlardı!

Rehber öğretmenimiz Şenol Bey durumun vahametini bizden önce kavramış olmalı ki, “Arkadaşlar, martılar bizi suçlu olarak görmeye başladı! Başımıza bir şey gelmeden hemen içeri girelim!” dedi.

Âdeta martılardan kaçarcasına okula girdik.

Bir gün sonra ...

Çalışma masamdaki yönüm pencereye doğru... Kafamı kaldırıp baktığımda karşı yoldan geçenleri, okulun karşısında olup bitenleri görebiliyorum ...

Sabah okula gitmek üzere evlerinden çıkan ilköğretim öğrencilerinin bir gün önce ateş yakılan yere gelince hızla sağa sola koşmaya başladıklarını gördüm!

Dikkatle bakınca birkaç tane martının başlarının üzerinde dolandığını fark ettim.

Çocuklar martılardan korkmuş, gidecekleri yöne doğru koşuyorlardı ...

Bu tablo akşama kadar hiç değişmedi!

Oradan kim geçtiyse martılar onları rahatsız etti.

Akşama doğru iki genç anne, çocuklarını gezdirmek için yol boyu yürüyorlardı.

Ateşin yandığı yere geldiklerinde martılar onları da rahatsız etmeye başladı. Kadınlar şaşkın bir biçimde, olan bitene bir anlam veremeden hızla uzaklaştılar.

Sonraki gün...

Öğrencileri derse aldıktan sonra, acaba martılar ne yapıyor diye dışarı çıktığımda yürek burkan bir manzarayla karşılaştım.

Boz kanatlı bir martı yolun kenarında çığlık çığığa bir şeyler arıyor. Çılgın gibi sağı solu gözetliyor!

Aramızda bir metre mesafe ya kaldı ya da kalmadı! Beni görmedi bile! Muhtemelen yanan veya kaybolan yavrusunu arıyor! Gözü yavrusundan başka bir şey görmez hâle geldiği için en büyük düşmanı olan insanları artık fark etmiyor!

İçim cız etti!

Pek çok insan yavrularına sahip çıkmada şu martılar kadar duyarlı değil!

“Saldım çayıra, Mevla'm kayıra!” anlayışıyla yavrularını sokağa terk eden anne babaları düşündüm!

Yavrusuna işkence eden, şiddet uygulayan ebeveynler gözümün önünden geçti!

Doğurduğu yavrusunu cami avlusuna veya çöp bidonlarının yanına bırakan anne, demek ki şu martılar kadar duyarlı olamıyor! Yavrusuna sahip çıkamıyor!

Onlar insansa kaç gündür yavrularını arayan martılar nedir?

“*Ete kemiğe büründüm; insan deyü göründüm!*” diyen Koca Yunus neyi anlatmaya çalışıyordu?

Demek ki şeklen insan gibi görünmek, “insan olmak” için yetmiyor!

Martılar, üç gündür kaybolan yavruyu arıyorlar. Kim bilir daha kaç gün arayacaklar?

Bugün pazartesi...

Aradan neredeyse bir hafta geçti...

Martılar artık yok!

Ya aradıklarını buldular ya da acı gerçeği kabullendiler!

Gittiler...

Gittiler ama biz insanlara muhteşem bir ders verdiler!